

випадки, коли геймери вмирили від фізичного виснаження або поповнювали ряди психлікарень, оскільки вже не могли провести грань між реальністю і віртуальним світом. Як би не відхрещувалися від неї геймери, але ігроманія - хвороба, лікування якої проходить не менш складно, як і лікування наркоманів. Тяга у тих і інших за своєю силою приблизно рівна.

Будь-яку хворобу легше попередити, аніжвилікувати. Профілактика ігроманії повинна проводитися як на державному рівні, так і в сім'ях. Важливо вже сьогодні максимум уваги приділяти дітям, дозувати їхній час, проведений біля комп'ютера, насичувати їх вільний час спортивними і культурними заходами, проводити роз'яснювальні бесіди з ранніх років. Та якщо виявляється, що в сім'ї є гравець, котрий регулярно просяджує гроші на ігрових автоматах – не чекайте, коли великий грошовий борг штовхне його на нерозсудливі вчинки! Заходи вживати необхідно відразу при виявленні проблеми.

Аби позбавитися залежності, людина має сама усвідомити, що в неї з цим проблема. Однак тут дещо простіше дорослим, які вже мають життєвські опори, такі як сім'я чи робота... Перше правило лікування ігроманії – це визнання хворим своєї залежності. Як тільки він її усвідомлює і повністю відмовиться від гри, він стане на шлях одужання. Зрозуміло, що це непросто. І потрібно утримання від гри, причому не тимчасове, а повне. Складніше з підлітками. Передусім, їхньою опорою мають бути батьки, які, на жаль, нині приділяють мало уваги своїм чадам і не помічають проблем. Зусилля дорослих нерідко спрямовані на заробляння грошей, а часу на спілкування з дитиною майже не залишається.

Можемо висновувати: під сучасну пору ігроманія та лудоманія перетворюється в явище світового масштабу. Спільнота має шанси втратити ціле покоління від негативного впливу на моральний і психічний стан захоплених азартними іграми.

Никонович Є.В.

канд. іст. наук, доц. Гончарова О. С.

Харківський національний педагогічний університет ім. Г. С. Сковороди

ПАТРОНУВАННЯ ДІТЕЙ В УСРР ЯК ШЛЯХ ПОДОЛАННЯ ДИТЯЧОЇ БЕЗПРИТУЛЬНОСТІ (1920-ТІ – ПЕРША ПОЛОВИНА 1930-Х РОКІВ)

Економічна політика та тяжке фінансове становище держави з літа 1921р. привели до необхідності закриття багатьох дитячих будинків. Програма соціального виховання була значно скорочена і самим життям було поставлено питання про залучення громадськості для боротьби з безпритульністю, і особливо щодо влаштування дітей до родин. Вперше форма родинного патронату була застосована до дітей з голодуючих губерній. Патрунування – це

система передачі дітей-сиріт на утримання та виховання, часткове або повне, до окремих підприємств, військових частин, громадських організацій (колективний патронат), або сімей (індивідуальний патронат).

Система патронувannya знайшла широке розповсюдження в країні як одна із головних форм подолання дитячої безпритульності. На індивідуальний патронат віддавали дітей у сільських умовах до досягнення дитиною 12 річного віку, в міських умовах – 14-річного віку, тобто до того часу, коли можна розпочати виробниче навчання неповнолітніх. Для сімей, що брали дітей на патронувannya передбачалося виділення матеріальної допомоги. Так, наприклад, у 1934 році уряд планував виділити по 300 карбованців у рік на кожну патронувану дитину.

Запровадженням системи патронувannya уряд передбачав по-перше, поліпшити харчування дітей у дитячих будинках, передавши їх на утримання державних та громадських організацій, по-друге, звільнити державні кошти для допомоги іншим, не інтернованим дітям, і по-третє, забезпечити нормальні умови існування та виховання безпритульним дітям, розміщеним у міських та селянських родинах. Застосування системи патронувannya під час голоду 1921-1922 рр. дало позитивні результати. Діти, які знаходилися на патронувannya були краще забезпечені не тільки матеріально, але й отримували родинне виховання.

Щоб заохотити населення до прийому дітей на патронат, з 1926 року звільнялися від податку протягом 3-х років і від виплати єдиного сільськогосподарського податку селянські сім'ї, які брали на своє утримання і готували до сільськогосподарської праці вихованців дитбудинків. Передача дітей на трудове виховання застосовувалася до вихованців дитячих будинків та безпритульних віком від 12 до 17 років і мала на меті надання підліткові трудової кваліфікації. З 1927 року передбачалося розміщення безпритульних не тільки на селі, в сільському господарстві, а й в кооперативних та виробничих об'єднаннях, серед кустарів. З 1928 року на трудове виховання почали передаватися і безпритульні діти, вилучені з вулиці. Дітей віддавали до селянських господарств незалежно від рівня їх забезпеченості. Виняток становили тільки ті господарства, господарі яких були позбавлені виборчих прав, тобто заможні селяни. Це свідчило про те, що уряд за головне вважав не забезпечення належного матеріального рівня бездоглядних дітей, а виховання їх у комуністичному дусі, яке могло бути забезпеченим, як вважав уряд, тільки бідняцькими та середняцькими господарствами, безмежно відданими радянській владі. За 1927-1928 рр. було віддано на трудове виховання у селянські господарства 2715 дітей. Виконуючи рішення постанови ВУЦВК та РНК УРСР від 23 листопада 1927 року Народний Комісаріат земельних справ віддав розпорядження всім земельним органам про наділення землею з земельних фондів тих селянських господарств, в яких є патронувані діти. Взагалі було виділено 700 десятин землі для 267 господарств (на одне господарство в середньому 2,62 дес.).

В період голодомору 1932-1933 рр. невпинно скорочувалась мережа вже існуючих дитячих будинків. Політбюро ЦК КП(б)У в своїй Інструкції «Про відправлення дітей на село» від 5 серпня 1933 року ставить за головне завдання в боротьбі з безпритульністю передачу дітей-сиріт на патронат як колгоспам, так і селянським родинам. Не важко уявити в якому стані опинилися діти, яких знову повертали в голодне село. Гадаємо, що цей крок уряду не тільки не міг допомогти вирішити проблему безпритульності на той час, а був навіть, злочинним. Передача дітей на патронат у голодне село, де люди вмирали майже щодня, прирікала дітей на голодну смерть. Втечі дітей, що знаходились на патрунуванні з голодного села стали масовими. За період з 1 серпня по 20 вересня 1935 р. приймальником-розподільником НКВС з загальної чисельності вилучених з вулиці передано на патронат до колгоспів 1475 дітей, з яких біля 50% у вересні органи міліції затримали повторно».

Приділяючи велику увагу системі патронату 15 лютого 1935 р. ЦК КП(б)У приймає постанову «Про патронованих дітей», в якій намічається ряд заходів по розвитку удосконалення цього шляху боротьби з дитячою безпритульністю. На виконання цієї постанови Вукоспілкою був розроблений новий порядок відпуску краму для патронованих дітей та був затверджений новий асортимент одягу, білизни та взуття для них; Наркомат освіти розподілив 2630000 крб. по областях на потреби патронованих дітей; Наркомат охорони здоров'я перевіряв роботу медичного персоналу, який повинен був наглядати за станом здоров'я патронованих дітей, ЛКСМУ взяв на себе ініціативу обслідувати становище патронованих в 4-х районах та підготувати для цієї категорії дітей 500 подарунків.

Таким чином, патрунування як шлях подолання безпритульності вперше починає застосовуватися в період голоду 1921-1922 рр. Безумовно, що ця форма боротьби з безпритульністю виявилась однією з найбільш ефективних. Патроновані діти знаходилися в кращому становищі, ніж інтерновані, не тільки за матеріальними умовами життя, а, в першу чергу, тому, що отримували родинне виховання. Але, під час голодомору 1932-1933 рр. практика переведення дітей на патронат була злочинною, бо вела до неминучої смерті дітей у голодному селі. Однак, державна підтримка та фінансове забезпечення системи патрунування у середині 30-х років дала позитивні результати, сприяла удосконаленню системи патрунування, що дало змогу покращити матеріальні умови життя патронованих дітей.